

TREBALL

ano : 1950

MINISTERIO
DE CULTURA

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL P. S. U. DE C.

Nº 101 1 de Gener del 1950
BARCELONA Preu 0,50 ptes.

DECLARACIÓ DEL SECRETARIAT DEL P. S. U. DE CATALUNYA SOBRE LA CONDUCTA POLITICA DE JOAN COMORERA

El Secretariat del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha decidit fer pública la següent declaració:

Amb data 2 de setembre d'enguany, el Secretariat del P. S. U. de Catalunya es va reunir per tal d'examinar la conducta política del que fins aleshores havia estat el seu secretari general: Joan Comorera.

El Secretariat comprova l'existència d'un treball fraccional organitzat, encapçalat per Comorera, el qual, abusant del seu càrrec en el Partit, tracta de culminar la seva nefasta tasca, intentant destituir amb un veritable cop d'estat la totalitat dels membres del Secretariat, dirigint-se, per damunt d'aquest i contra aquest, a les organitzacions i als militants del Partit; intentant apoderar-se amb males arts del periòdic i reténint en el seu poder, d'una manera arbitrària, els fons del Partit, recollits amb el sacrifici i l'esforç dels seus militants i simpatitzants.

El Secretariat va comprovar que, malgrat tots els pacients esforços realitzats fins aqueix moment per fer desistir Comorera de la seva tasca fraccional i per assolir que acceptés discutir les seves opinions en els òrgans regulars del Partit i acatés la seva disciplina, Comorera s'ha negat a acceptar les normes i decisions del Partit; ha continuat la seva tasca fraccional.

Per consegüent, en la mateixa data el Secretariat va decidir suspendre Joan Comorera de les seves funcions de Secretari General, invitant-lo de manera formal i terminant a cessar les seves activitats contra el Partit, acatar la seva disciplina i reintegrar els fons usurpats. El Secretariat va decidir també informar el Partit de la situació existent amb Comorera i de les mesures adoptades.

La resposta del Partit en defensa de la seva unitat, de la seva disciplina i de la seva línia política ha estat ràpida i unànime, recolzant resoltament el Secretariat. Les organitzacions del Partit, donant-se compte de tota la gravetat que comporta la postura de Comorera han exigít la seva expulsió.

Joan Comorera, en lloc d'acatar les decisions del Secretariat, ha reforçat la seva tasca fraccional i de lluita contra el Partit. Els esforços del Secretariat per resoldre la qüestió en el marc del Partit han estat d'una manera regular, refusats per Comorera, que demostra així la seva voluntat de lluita i ruptura oberta amb el P. S. U. de C.

La lluita fraccional contra el Partit, empresa per Joan Comorera, no és solament producte de la seva desenfrenada ambició personal, del seu esperit cabdillesc i de la seva megalomania. Té arrels més profundes en les seves opinions contràries al caràcter del Partit, a la seva ideologia i a la seva línia política. És el resultat del fet que totes les concepcions de Comorera estan en oposició amb el que és i significa el P. S. U. de C.

En fundar-se, com a conseqüència de la fusió del P. C. de Catalunya, de la secció catalana del P. S. O. E. del Partit Català Proletari i de la Unió Socialista de Catalunya, el P. S. U. de C. adopta unànimement i lliure els principis de la Internacional Comunista, adherint-s'hi, com consta en el Pacte de fusió, a través del Partit Comunista d'Espanya.

Això significava que el P. S. U. de C. adoptava la ideologia i els principis del marxisme-leninisme.

me-stalinisme. Que es proposava i es proposa guanyar les grans masses de la classe obrera catalana per la ideologia del comunisme, amb la finalitat de conduir-los, conjuntament amb els comunistes i la classe obrera dels altres pobles d'Espanya a l'assalt i destrucció del règim burgès terratinent, a la victòria del Socialisme i, en el desenvolupament d'aquest, ve-se el Comunisme com a meta suprema.

L'adopció de la ideologia del marxisme-leninisme-stalinisme, entranyava pel Partit l'obligació de realitzar una lluita de principis conseqüent i ferma per tal d'expulsar del si de la classe obrera les influències perniciososes i estranyes dels corrents ideològics burgeses, particularment els corrents nacionalistes, anarquistes i reformistes.

Encara que formalment va acceptar les bases polítiques que serviren per la fundació del P. S. U. de C., Joan Comorera mai no va estar sincerament d'acord amb elles. En la practica fou sempre un obstacle per a que la ideologia marxista-leninista es fes carn en el Partit.

Sempre que va poder s'oposà a la realització d'una lluita de principis contra les ideologies nacionalistes burgeses, anarquistes i oportunistes i totes les vegades que en va tenir ocasió, impregnà els documents del Partit de la influència d'aquestes ideologies estranyes a la classe obrera. Preval·lir-se del seu lloc en el Partit, sense comptar previament amb aquest, publicà documents i pronuncià discursos en els quals s'exresaven aquelles influències. Altals documents i discursos provocaven d'après fortes discussions en la direcció del P. S. U. C. i els seus efectes havien d'ésser corregits per la intervenció dels altres camarades. Mai no s'assolí que Comorera rectificqués públicament els conceptes falsos i erronis, tal com fa un veritable dirigent comunista que no fem la crítica i l'autocrítica i utilitza aquestes armes per educar-se ell mateix i educar el Partit. Tampoc no es va poder assolir mai que rectificqués els seus errors davant la direcció del Partit, caracteritzant-se per la seva «fermesa» en la desviació i en l'error.

Comorera tracta de substituir la lluita de principis per guanyar i educar la classe obrera i les masses treballadores — lluita de principis en la qual el Partit mateix creix políticament i s'eleva —, per grollers i extemporanis atacs contra els obrers de la C. N. T. o contra els militants de l'Esquerra. Amb això rebaixava el nivell del treball polític i educatiu del Partit, dificultava la penetració de la ideologia i de la política del Partit en les masses; creava entre milers d'obers i treballadors de la C. N. T. i d'Esquerra una atmosfera hostil al Partit.

En el fons i la seva actitud oberta de lluita contra el Partit ho confirma ara — Comorera no aspirava, com aspirem els partidaris de les dotrines de Marx, Engels, Lenin i Stalin, com es objectiva del P. S. U. C., a l'emancipació de la classe obrera del joir capitalista. Comorera aspirava i arribà a traslluir-ho en alguns dels seus incontrolats discursos, a ésser el President de la Generalitat i intentava utilitzar el Partit i la classe obrera com un instrument per la realització dels seus fins personals. La seva ruptura amb el Partit es produí quan ja no li queda cap dubte que el P. S. U. C., Partit proletari revolucionari, Partit Comunista

«L'existència de fraccions és incompatible amb la unitat del Partit i amb la seva ferma disciplina. No és necessari demostrar que l'existència de fraccions condueix a l'existència de diversos centres i que l'existència de diversos centres significa l'absència d'un centre general dintre del Partit, el crebament de la unitat de voluntat, l'afèbliment i la descomposició de la disciplina... El Partit és la unitat de voluntat que exclou tot fraccionalisme i tota divisió de poders dintre del Partit.»

(STALIN, «Questions del Leninisme»)

ta, lluita efectivament pel triomf dels principis que inspiraren la seva fundació i no és un Partit petit-burgès nacionalista més, disposat a servir les ambicions personals d'un home o d'un grup d'homes.

El Secretariat s'entorga a l'organització i a les seves concepcions i debates el caràcter i els

En fundar-se, el P. S. U. de Catalunya elaborà els seus estatuts inspirant-se en els principis d'organització traçats pel gran Lenin, propis d'un Partit revolucionari de tipus nou, que es proposa conduir la classe obrera al combat obert contra el règim burgès terratinent, que es proposa, formant un tot amb el Partit Comunista d'Espanya, realitzar la Revolució Socialista en el nostre país. El P. S. U. C. adoptà el principi del centralisme democràtic, que entranya l'existència d'una direcció única en el Partit; la prohibició de tota mena de fraccions o treball fraccional; la més rigorosa i ferma disciplina, tant pels militants de la base com pels dirigents; la lliure discussió en les organitzacions del Partit; i l'acceptació i la defensa de les decisions del Partit una vegada preses. Era evident pels fundadors del P. S. U. de C. després de les experiències acumulades durant llargs anys pel proletariat català, i per tot el moviment obrer revolucionari mundial, que solament un Partit d'aquelles característiques podia ésser el destament d'avantguarda de la classe obrera, l'Estat Major de la Revolució.

Era evident, també, que un Partit com el P. S. U. C. tenia que veïllar per la seva composició predominantment proletària en els seus rengles i entre els seus quadres. Tenia que fomentar l'elevació de quadres obrers nous, educats en la seva ideologia i reeducar no pocs dels quadres i militants dels vells Partits unificats, que, independentment de la seva honestetat i dels seus sentiments revolucionaris, encara arrossegaven deformacions producte de llur anterior formació. Aquesta tasca ha estat realitzada, en general, amb èxit pel P. S. U. de Catalunya. En allò fonamental els militants dels vells Partits i els que han aflluït per milers en crear-se el P. S. U. C. es troben fosos avui en un sol bloc monolític, entorn dels principis del marxisme-leninisme-stalinisme, de la línia política del Partit sense que existeixi cap diferència entre ells a causa del seu origen. Per tal d'assolir aquest resultat, decidí per la seva consolidació, decidí per l'èxit de la lluita contra el franquisme i, posteriorment, pel Socialisme, el P. S. U. de Catalunya tingué que desembarassar-se de la porqueria oportunista, nacionalista i trotsquista que assolí introduir-se en els seus rengles en el moment de la unificació; els Victor Colomer, els Serra, Pàmies, els Del Barrio, els Ferrer i altres avorts dels baixos fons de la reacció. Amb això, el Partit s'enfortí, soldà més estretament els seus rengles, cobrà noves energies per la realització de la seva missió històrica alliberadora.

Comorera lluita constantment contra el caràcter revolucionari proletari del Partit emascarant amb habilitat la seva lluita. Adoptant una fraseologia marxista en la forma, copiant de vegades cites dels nostres clàssics, hu dant-les del seu esperit i contingut, emascarava els seus intents de liquidar el P. S. U. C. com un Partit proletari. D'aquesta manera, amb aquesta fraseologia, Comorera intentava prendre les aparences d'un mar-

xista erudit, d'un mestre, quasi d'un enriquidor original del marxisme, amb l'intent d'enlluernar i atabalar els militants ingenus i fer passar per bona moneda les seves falsificacions.

Repetides vegades Comorera, copiant punt per punt el camí de la banda feixista de Tito quan aquesta encara no havia estat desemascarada, va proposar a la Direcció del P. S. U. C., la creació d'un anomenat Front de la Pàtria encapçalat personalment per ell com a cap absolut, dotat d'una disciplina militar, a l'interior del qual el P. S. U. de Catalunya quedaria dissolt i els seus militants es confondrien amb tota classe d'elements petit-burguesos, aventurers, que volguessin participar en un tal moviment. El Partit refusà formalment i categoricament aquestes proposicions.

Comorera, però, tornà a la càrrega de diverses maneres i arribà a formular el seu concepte de Partit, no com un Partit proletari, sinó com un Partit de tots «els menestrals», de tots «els pagesos», de tots «els petit-burguesos», és a dir, una barreja dissa, una paròdia de front popular i en el fons una reproducció una mica més esquerrista, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Secretariat s'enfrontà enèrgicament amb aquestes concepcions i defensà el caràcter i els principis proletaris del Partit, la qual cosa determinà que Comorera es vegés obligat a ésser més caut per no descobrir massa obertament les seves concepcions burgeses i oportunistes, per no desemascarar-se.

Comorera va dificultar tant com va poder la fusió dels quadres i militants dels vells Partits obrers amb els nous, crecents i desenvolupats ja en el P. S. U. C. En oposició a tots els principis i interessos del Partit i de la classe obrera, tractava de mantenir fronteres artificials entre els militants en raó del seu origen divers. Comorera ofenia els militants del P. S. U. C. mantenint el criteri que entre ells hi havia categories, tendències diferents: comunistes, socialistes, nacionalistes, sindicalistes... Sabent que mentia, negava la realitat de la identificació, de la unitat monolítica de tot el P. S. U. C. entorn dels principis del marxisme-leninisme-stalinisme. En actuar així, negava la lluita heroica del P. S. U. de Catalunya en el curs de la guerra contra el feixisme al costat del Partit Comunista d'Espanya i el seu comportament en els fronts i la reraguarda, propi d'un autèntic Partit Comunista. Negava la lluita heroica del P. S. U. de Catalunya en la clandestinitat contra el franquisme, pròpia d'un veritable Partit Comunista; negava els seus màrtirs que, sense diferència d'origen, s'han comportat en la lluita i a l'hora de la mort com grans i coratjosos militants comunistes. Negava la lluita contra els ocupants alemanys a França, portada a cap pels militants del P. S. U. C. conjuntament amb els comunistes dels altres pobles d'Espanya en una mateixa organització de Partit. En una paraula, negava el Partit, rebaixava els seus mèrits i, tot, amb la intenció de justificar i tractar de trobar una base per les seves concepcions liquidadores, antiproletàries.

Comorera obstaculitzà i retardà tant com va poder les mesures d'autodefensa del Partit, de depuració dels residus trotsquistes i d'elements nacionalistes i oportunistes declarats perquè la seva intenció era justament mantenir les velles fronteres en el Partit, impedir la seva unificació i la seva consolidació.

La massa del Partit, els quadres, el seu Secretariat, han defensat el caràcter proletari revolucionari del P. S. U. de Catalunya. Han fet del P. S. U. C. el veritable Estat Major del proletariat català. Comorera ha trencat o e'tament amb el Partit, quan sentint-se isolat, sol, sense base on apoiar les seves concepcions, ha comprès que no podia seguir emmascarant per més temps la seva fecció de polític nacionalista petit-burgès, estrany a la classe obrera, estrany al comunisme.

Aquesta experiència armarà encara més sòlidament el P. S. U. de Catalunya per defensar-se i defensar la classe obrera de la penetració dels elements estranys, per progressar encara més ràpidament en la seva elevació ideològica i política.

El P. S. U. C. és un Partit català, és el Partit dels

obriers i dels treballadors catalans. El P. S. U. C., com el Partit Comunista d'Espanya, inspirant-se en les concepcions de Lenin i Stalin sobre el problema nacional, defensa el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya; lluita per la realització del programa exposat pel cap dels comunistes de tots els pobles d'Espanya, la camarada Dolores Ibárruri, en el qual es garanteixen les llibertats nacionals de Catalunya en el marc d'una Federació Democràtica de pobles hispànics. Cap Partit català o espanyol no té una posició tan clara i definida com el Partit Comunista d'Espanya i el P. S. U. de Catalunya en relació al dret de les diferents nacionalitats a la seva autodeterminació, comprès el dret de separació.

Éssent un Partit nacional, català el P. S. U. de Catalunya no és però, un Partit nacionalista. El nacionalisme és la ideologia de la burgesia. La burgesia catalana ha esgrimit, tradicionalment, la bandera del nacionalisme no amb la intenció de conquerir les llibertats nacionals legítimes del poble català, sinó amb dos objectius precisos.

Primer: Dissimular, amagar als ulls del proletariat català, la seva condició de classe opressora parasitària que s'enriqueix explotant els obrers, robant-los el fruit del seu treball. Esmorteir la lluita de classe del proletariat, i fer que aquest vegi el seu enemic únicament en l'Estat central opressor i no fonamentalment i en primer lloc en la seva pròpia burgesia. Fer una mena d'unió nacional entorn seu, de la burgesia, amb el pretext de les reivindicacions nacionals i posar així políticament el proletariat sota la seva direcció. Aixecar una barrera artificial entre els obrers catalans i els obrers dels altres pobles d'Espanya, impossibilitant-ne la lluita unida per acabar amb el règim burges terratinent, mitjà únic d'acabar definitivament amb tota opressió nacional i social, com ens ensenya l'exemple de la solució del problema nacional a la Unió Soviètica.

Segon: La burgesia catalana, amb l'amenaça del moviment catalanista, de la separació, ha pressionat constantment sobre el Poder central per tal d'obtenir avantatges econòmics i polítics, no pel poble català, sinó pels seus interessos de classe, pels seus negocis, per augmentar els seus beneficis, incrementar l'explotació de la classe obrera. Per tal de garantir això, la burgesia catalana ha esgrimit l'amenaça nacionalista, separatista, amb la qual tracta d'assolir una posició hegemònica entre les classes dominants d'Estat espanyol. Però el nacionalisme, justament per ésser la ideologia de la burgesia, és el més alié i oposat a la ideologia revolucionària, internacionalista, comunista, de la classe obrera.

El P. S. U., en reconèixer les particularitats nacionals de Catalunya, en lluitar, consegüentment pels drets nacionals del nostre poble, nega tota solidaritat de classe entre el proletariat català i els seus explotadors. El P. S. U. C. i la classe obrera consideren com el seu enemic de classe, la gran burgesia catalana — per altra banda íntimament fosa pels seus interessos amb la gran burgesia espanyola, amb la qual forma un tot únic, i amb relació i dependència de l'imperialisme anglosaxó que oprimeix i tracta de colonitzar per igual tots els pobles d'Espanya.

El P. S. U. de Catalunya i la classe obrera catalana no admeten l'existència de cap barrera que separi les masses proletàries i treballadores de Catalunya de les dels altres pobles d'Espanya. Aquestes barreres són creacions artificials de la burgesia. Els obrers de Catalunya tenen els mateixos interessos comuns i els mateixos enemics comuns a vencer que els obrers de la resta d'Espanya. El P. S. U. C., fidel als principis del marxisme-leninisme-stalinisme, considera que el proletariat català i el proletariat dels altres pobles d'Espanya són un tot únic, una mateixa classe que res no separa i, pel contrari, tot uneix. Els obrers de Catalunya no són ni es senten independents dels de la resta d'Espanya i viceversa.

L'experiència històrica demostra — coincidint amb la teoria — que els obrers i els pobles d'Espanya tenen un mateix combat que lluitar, una mateixa victòria que assolir: l'enderrocament del franquisme i la reconquesta de la República demo-

cràtica avui; la liquidació del règim burges terratinent i el triomf, del Socialisme, demà.

El P. S. U. de Catalunya ha educat els seus membres, des del primer dia, en aquest esperit de l'internacionalisme. Ha lluitat i lluitarà per desterrar de la consciència de la classe obrera el verí de la ideologia nacionalista burgesa. Per aquesta via el P. S. U. C. s'ha enfortit políticament i ideològicament; s'ha armat per defensar els interessos genuïns de la classe obrera i del poble. Conseqüentment el P. S. U. de C. mai no s'ha considerat «independent» del Partit Comunista d'Espanya. En la pràctica, en la lluita, des del seu naixement, ha actuat com un tot únic amb el Partit Comunista d'Espanya. El P. S. U. C. no solament apròva, sinó que va participar en l'elaboració de la declaració històrica per la classe obrera i els pobles d'Espanya, feta per la camarada Dolores Ibárruri, en el Plè de març del 1947, en dir:

«L'interès d'Espanya i Catalunya, l'interès de la lluita nacional i social del proletariat i del poble català imposa realitzar tots els esforços que siguin necessaris per que en el pervindre, quan les exigències de la lluita ho determinin, el P. S. U. de Catalunya formi, mantenint i reforçant les seves característiques nacionals específiques, un tot orgànic amb el Partit Comunista d'Espanya, per dirigir en comú, amb galles i bascos, la lluita pel desenvolupament i consolidació de la democràcia, en la Federació de pobles hispànics a la qual aspirem, com a base del progrés i de la grandesa d'Espanya.»

Quan les circumstàncies de la lluita ho exigeixin, ni abans ni després, el P. S. U. de Catalunya formarà un tot orgànic amb el Partit Comunista, consagrarà, orgànicament, estatutàriament, una situació de fet, que en general existeix ja des del punt de vista de la col·laboració i unitat política a partir del 1936.

D'aquesta col·laboració, d'aquesta unitat política del P. S. U. C. i la classe obrera de Catalunya n'han sortit altament beneficiats.

La classe obrera de Catalunya i el seu Partit, el poble català en el seu conjunt, deuen molt al Partit Comunista d'Espanya. El P. C. d'Espanya és l'únic Partit, junt amb el P. S. U. de Catalunya, que ha defensat consegüentment els drets nacionals del poble català; en el Parlament, en la tribuna, en el carrer, desafiant l'odi de les forces de la burgesia reaccionària. El Partit Comunista d'Espanya ha contribuït decisivament a la fundació, desenvolupament i formació política i ideològica del P. S. U. C. El nostre inoblidable José Díaz, la camarada Dolores Ibárruri i els camarades del Buró Polític i del Comitè Central del P. C. han dedicat una part molt gran de les seves energies a ajudar el P. S. U. en el compliment de les seves tasques polítiques i orgàniques, no escalfant esforços amb absolut desinterès. El P. S. U. C. deu bona part dels seus èxits i progressos a aquesta ajuda i col·laboració i ho proclama amb orgull.

El P. C. d'Espanya s'ha comportat amb el P. S. U. C. com un veritable Partit internacionalista, i ha estat per nosaltres un exemple. Per aquesta raó, l'estima i amor dels militants del P. S. U. C. vers el Partit Comunista d'Espanya, vers el seu C. C. i el dirigent dels comunistes i del proletariat de tots els pobles hispànics, camarada Dolores Ibárruri, són immensos i increbantables. Per aquesta raó els militants del P. S. U. C. consideren el P. C. d'Espanya com el seu propi Partit.

Dací neixen també l'estima i la popularitat immenses que el P. C. d'Espanya i la nostra venerada Dolores Ibárruri gaudeixen entre la classe obrera de Catalunya.

L'experiència de la banda feixista de Tito a Iugoslavia i d'altres grups semblants, que han dut a terme la seva traïció amb la bandera del nacionalisme, ha vingut a confirmar als militants i quadres del P. S. U. C. la justesa de la posició de principi enfront del nacionalisme burges. Han vingut a reforçar la necessitat d'una lluita despietada, sense quartel, contra la penetració de les tendències nacionalistes en el Partit i en la classe obrera.

Joan Comorera representava precisament aquestes tendències dintre del P. S. U. C. S'enfrontava constantment, encara que tractant de dissi-

mular les seves posicions nacionalistes, contra els principis internacionalistes del Partit. Ja en 1936, quan l'expedició a Mallorca, somniava — i va donar instruccions en aquest sentit a espatlles de la Direcció del Partit — amb anexionar aquesta illa a Catalunya. Durant la nostra guerra d'alliberament, també a espatlles del P. S. U. C., aspirava a dividir l'Exèrcit Popular de la República en dos, precisament quan les necessitats de la lluita contra el feixisme i la política del P. S. U. C. i del P. C. reclamaven imperiosament la unitat més absoluta de les forces de combat i el comandament únic.

El seu projecte de creació d'un Front de la Patria a Catalunya, acabat per ell, implicava de fet la divisió del moviment de la Resistència antifranquista en dos: un «original», «independent», nacionalista català, amb el seu programa i els seus objectius «independents». L'altre, per la resta dels pobles d'Espanya, i això contra tota la línia política del P. S. U. C. i del P. C. d'E., la qual consisteix en fondre en un sol front de combat les forces de la Resistència de tots els pobles d'Espanya.

En el darrer període, a la vetlla de prendre una actitud oberta contra el Partit, Joan Comorera demostra que les seves posicions nacionalistes són molt més que simples tares de la seva formació burgesa anterior. Al tractar d'impossibilitar que en el nostre organ central «Lluita» es publicassin articles desemmascarant la banda feixista de Tito, desemmascarant Còstov i que treguessin les lliçons adequades d'aquests fets, Joan Comorera destapava ja el fons veritable de la seva posició anti-P. S. U. C.

Una de les manifestacions més típiques del nacionalisme burgès de Comorera, ha estat sempre, i darrerament més accentuada, la seva hostilitat contra el Partit Comunista d'Espanya i els seus dirigents. Amb això ha demostrat no solament la seva perversió i degeneració política, sinó la seva ingratitud. Ningú no ha fet tants esforços com el P. C. d'Espanya i els seus dirigents per tal d'ajudar políticament Comorera, per reeducar-lo, per elevar-lo al nivell d'un autèntic dirigent comunista. El P. C. d'Espanya i els seus dirigents han fet un veritable esforç de paciència i tenacitat, pensant que Comorera era un home honest i que ajudar-lo políticament era ajudar el P. S. U. C. i la classe obrera de Catalunya.

Es significatiu que en enfrontar-se i trencar amb el P. S. U. de Catalunya tracti d'emascarar-ho i de presentar-ho com un enfrontament amb el P. C. d'E. Això indica quins són els seus càlculs. Els càlculs, però, li han fallat. Ha estat suficient que els militants del Partit sabessin que Comorera obria la lluita contra el P. C. d'E. per comprendre fins el fons la naturalesa anticomunista i antisoviètica de la seva posició i reaccionar unànime-ment contra ell. El P. S. U. de Catalunya és un Partit Comunista, internacionalista, i en els seus rengles no hi ha lloc per a posicions nacionalistes burgeses, pels deixebles del traïdor Tito.

* * *

El P. S. U. de Catalunya i el P. C. d'Espanya concentren totes les seves energies en la formació d'un gran Front nacional republicà i democràtic, que agrupi les forces de la classe obrera, els pagesos, la petita i mitjana burgesia, totes les forces democràtiques i patriòtiques contra el règim franquista i la creixent penetració de l'imperialisme anglosaxó, contra la política de guerra, per la República i la independència nacional. En aquest front, el paper dels obrers i de les forces democràtiques de Catalunya és importantíssim. En el fons es tracta de la continuació de la política que el nostre Partit començà ja durant la guerra d'alliberament contra el feixisme.

Aquesta política suposa, pel Partit sobretot, la realització d'un enorme i conseqüent esforç tendent a realitzar la unitat d'acció de la classe obrera. Significa guanyar pel Partit els obrers més revolucionaris de la C. N. T., guanyar per la unitat d'acció les masses treballadores influenciades per la C. N. T. El Partit ha realitzat enormes esforços en aquesta direcció i ha de realitzar-ne encara molts més.

Comorera, però, no ha compartit mai sincera-

ment la política d'unitat del Partit i, particularment, mai no ha volgut de veritat la unitat obrera. Comorera té pels obrers de la C. N. T. un odi físic que, malgrat la vigilància del Partit i de les seves crítiques constants, deixà traslluir més d'una vegada. Comorera engloba en un mateix odi els obrers revolucionaris de la C. N. T. i els dirigents traidors monarco-faistes. Aquesta actitud de Comorera ha creat grans obstacles per la unitat de la classe obrera, per la liquidació de la ideologia reaccionària de l'anarquisme en els seus rengles, malgrat que el P. S. U. C. s'esforça sempre en contrarestar els efectes perniciosos de la posició de Comorera.

Una de les manifestacions del seu odi als obrers de la C. N. T. fou la seva actitud quan el putx trotsquista de maig del 1937. El P. S. U. C. i el P. C. d'Espanya s'esforçaren aleshores per isolar i castigar la banda de traidors i espies feixistes del P. O. U. M. i per impossibilitar que els militants de la C. N. T. fossin arrossegats pels dirigents faistes a una posició de lluita contra la República que hagués estat fatal pel nostre poble. La conducta de Comorera en aquells dies, a espatlles del Partit, fou tot el contrari. Comorera volia aprofitar la sublevació trotsquista per emprendre l'anihilament físic de la C. N. T. Una tal monstruositat hagués equivalgut a accelerar la derrota de la República i el triomf feixista. El P. S. U. C. i el P. C. d'Espanya impossibilitaren aquesta provocació que, a la llum de l'actitud present de Comorera, apareix, no com un gran error, sinó amb tota la seva significació criminal.

Darrerament en una Carta Oberta publicada sense un estudi profund previ del Partit i que Comorera es nega a rectificar després — en el curs de la discussió sobre una sèrie de problemes polítics en la que les discrepàncies manifestades precipitaren el seu trencament amb el Partit —, Comorera preconitza l'extermini de tots els grups cenetistes, violant grollerament una vegada més tota la nostra política d'unitat.

Es evident que l'esclarament d'aquestes qüestions davant del Partit i la classe obrera facilitarà el desenvolupament de la política d'unitat. L'actitud dels dirigents traidors faistes salúdant la deserció de Comorera i donant-li la mà, precisament en aquest moment, ajudara els obrers revolucionaris de la C. N. T. a comprendre millor que la política dels seus dirigents no s'inspira en els interessos de la lluita revolucionària, sinó en l'afany d'agrupar tots els detritus, tots els elements podrits i degenerats, per eixamplar la cinquena columna de la reacció franquista i de l'imperialisme en el si del moviment obrer i revolucionari.

Comorera tampoc no comprengué mai el paper enorme dels pagesos, com els principals aliats de la classe obrera. Comorera està en la pràctica contra l'aliança del proletariat i els pagesos en la lluita contra el franquisme, en la lluita per la República democràtica.

Ja durant la guerra d'alliberament contra el feixisme Comorera sabotejà la política agrària del Partit. Mentre el camarada Vicente Uribe, realitzant la política del P. C. d'Espanya que era també la del P. S. U. de Catalunya, entregava la terra dels grans terratinents als pagesos i realitzava una política d'ajut i protecció al pagès, que cimentava l'aliança sòlida de la classe obrera i les masses del camp, mobilitzant aquestes contra el feixisme, Comorera realitzava una política de pressió, violència i saqueig dels pagesos catalans, coincidint en el fons amb els dirigents faistes i refredant

«Si, en la seva actuació pràctica, el Partit vol conservar la unitat dels seus rengles ha de mantenir una disciplina proletària única, que obligui per igual tots els membres del Partit, tant els dirigents com els militants dels rengles. Per això, en el Partit no es pot fer distincions entre gents «selectes», als quals la disciplina del Partit no obliga i els «del munt», obligats a sotmetre's-hi. Sense aquesta condició, no es pot mantenir la integritat del Partit i la unitat en els seus rengles».

(De la «Història del P. C. (b) de la U. R. S. S.»)

l'entusiasme dels pagesos per la lluita. Un exemple característic d'aquesta política fou la F. E. S. A. C. que Comorera defensà a capa i espasa.

Els militants del P. S. U. C. han de tenir sempre presents les grans ensenyances de Lenin i Stalin sobre l'aliança del proletariat i els pagesos. El «gra» Stalin en la seva obra, «Sobre els fonaments del leninisme», desemmascarant la posició dels dirigents de la II Internacional sobre aquest problema capital de la Revolució, demostra que:

«... la indiferència davant d'un problema tan important com el pagès, a la vetlla de la Revolució proletària, no és més que un aspecte de la negació de la Dictadura del Proletariat, un signe inadmissible de traïció directa al marxisme.»

La discussió i examen de la present declaració ha de servir per reforçar la nostra política d'unitat, per fer-la progressar i contribuir a crear el més ràpidament possible el Front nacional republicà i democràtic que creuarà la victòria dels pobles d'Espanya sobre el franquisme.

El Secretariat del P. S. U. de Catalunya ha considerat necessari portar a coneixement dels militants del P. S. U. C. i de la classe obrera de Catalunya i d'Espanya la conducta de Joan Comorera, exiliant inequívocament les raons polítiques de la seva tasca reaccionària i del seu enfrontament resolt amb el Partit.

Durant anys, el Secretariat del P. S. U. de Catalunya atribuïa les posicions discrepants de Comorera i la seva tossudaria a no reconèixer els errors, els vicis i defectes de la seva formació política anterior. Pensant que Comorera era un home honest que desistís sincerament a reeducar-se, convertir-se en un dirigent comunista, el Partit desplegué paciència i tenaçes esforços per tal de fer-li comprendre el que considerava els seus errors. La seva actitud present dissipa tot dubte i mostra que es tractava de molts més que simples vicis de formació: Comorera tenia i té concepcions molt arrelades totalment oposades a les del Partit.

L'experiència de casos semblants en el moviment obrer mundial i en el propi P. S. U. demostra que els que s'enfronten amb el Partit, calen de ple si no ho estaven ja prèviament, a mans de l'imperialisme i la reacció i es converteixen en les seves marionetes. Aquestes marionetes són arreconades i tirades a les golfes dels trastos vells pels seus mateixos manipuladors quan aquells comproven que llurs escaafals ja no enganyen ningú.

Aquesta és la sort reservada a Joan Comorera i a tots els que tractin d'enfrontar-se amb el Partit, de lluitar contra ell. Gesticularan durant algun temps, faran frases pseudorevolucionàries, barrejaran les protestes de fingida fidelitat a la classe obrera amb els més vils atacs al Partit i als seus dirigents. Després desapareixeran de l'escena entre la indiferència i el menyspreu de la classe obrera i del poble. Els mateixos, que els han incitat a la traïció els abandonaran a la seva sort després d'haver-se'n servit.

La discussió de la present declaració servirà per enfortir políticament i ideològicament el Partit; donarà al P. S. U. C. noves energies per reforçar els seus llaços amb les masses, per soldar més fèrridament la seva pròpia unitat. Servirà per estrenyer més els vincles indestructibles que ens uneixen amb el P. C. d'Espanya.

EL SECRETARIAT DEL P. S. U. DE CATALUNYA.

8 Novembre del 1949

Això es fa públic per tal de donar a conèixer a tots els militants del Partit i a la classe obrera de Catalunya i d'Espanya la política reaccionària de Joan Comorera.

ON CONDUÏX EL NACIONALISME BURGÈS

Per la seva importància política, reproduïm, a continuació, un article aparegut recentment a «Lluita», òrgan del nostre Partit editat a París:

Fa uns mesos, en referir-se a la monstruosa traïció de Tito i de la seva banda, l'òrgan de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes, «Per una Pau Duradora, Per una Democràcia popular» deia amb justesa que tots els comunistes del món van copsar:

«La gran Revolució Socialista d'Octubre ha donat un cop mortal al mite que el nacionalisme burgès és l'únic mètode per alliberar els pobles oprimits. Després d'haver alliberat els pobles d'un gran Estat del jou nacional secular ha mostrat en la pràctica als pobles de tot el món que és possible un mètode proletari internacional per alliberar els pobles oprimits i crear una unió fraternal dels obrers i pagesos de les nacionalitats més diverses, unió basada sobre els principis del lliure consentiment i de l'internacionalisme».

En la seva lluita contra les forces de la democràcia i del socialisme és precisament aquest mètode proletari internacional allò que la reacció imperialista intenta més destruir. La reacció imperialista empra l'arma emmetzimada del nacionalisme burgès i tracta, per tots els mitjans, de minar la unió dels treballadors, debilitar l'unió indisoluble de classe i l'ur solidaritat.

Per això l'imperialisme fa tants esforços, d'una banda calumniant la Unió Soviètica i de l'altra, atriuint el nacionalisme burgès en els rengles del proletariat, amb el fi de debilitar els lligams internacionals que uneixen la classe obrera de la U.R.S.S. amb la dels països capitalistes, la unió indisoluble dels obrers de la U.R.S.S. amb els treballadors de tots els països. Ho fa perquè sap que aquests lligams internacionals i aquesta unió indisoluble dels obrers de la Pàtria socialista i dels del món capitalista és, completament, car a la vegada que constitueixen una de les pedres angulars de la força i de la potència de l'Estat socialista, l'existència de l'Estat socialista és una garantia de victòria per als obrers i les masses treballadores del món capitalista. Amb profètiques paraules ho va manifestar ja genialment el company Stalin el desembre del 1924:

«El més probable serà que la Revolució mundial es vagi desenvolupant, separant-se i revolucionant el sistema dels Estats imperialistes una sèrie de nous països, el proletariat dels quals serà recolzat pels Estats imperialistes. Veiem que el primer país que s'ha separat, el primer país que ha vençut, és ja recolzat pels obrers i les masses treballadores en general dels altres països. Sense aquest recolzament no podria mantenir-se. És indubtable que aquest recolzament anirà intensificant-se i creixent. Però també és indubtable que el mateix desenvolupament de la Revolució mundial, el mateix procés pel qual una sèrie de nous països es separen de l'imperialisme, anirà efectuant-se amb molta més rapidesa i més a fons, com més fermament el socialisme s'hagi consolidat en el primer país victoriós, com més ràpidament aquest país es transformarà en una base per al desenvolupament ulterior de la Revolució mundial, en una palanca per a seguir descomposant l'imperialisme.» (Stalin, «Questions del leninisme», pàg. 108, edició castellana.)

Això ens farà, doncs, comprendre perquè la reacció imperialista mostra tant d'interès a trencar el front proletari nacional i internacional i perquè una de les armes en la qual confia més és la d'alimentar les desviacions nacionalistes burgeses entre certs elements titulats proletaris.

Ja és una tàctica vella per la qual l'imperialisme ha vingut llançant la classe obrera i les masses treballadores d'uns països contra els altres, que sovint ha llançat uns pobles contra els altres. I en aquest parany és en el qual el grup Tito ha caigut, car la seva política nacionalista tendeix a atiar l'odi nacional contra la U. R. S. S. i els pobles de democràcia popular.

L'abandonament dels principis de l'internacionalisme proletari, les manifestacions nacionalistes han portat ja la colla titista a lluitar contra el seu propi poble, a exercir el més odiós terror contra la classe obrera i els comunistes, i, com diu molt justament una de les notes soviètiques, només a la Iugoslavia de Tito-Rancóvitx, igual que a la Grècia feixista de Tsalcaris i a l'Espanya feixista de Franco és on es persegueix per opinions democràtiques i només en aquests països és on la resolució de l'Oficina d'Informació és considerada com un full clandestí.

Veraci, doncs, on el nacionalisme burgès porta a trencar el front proletari, a traïr la lluita per la democràcia, pel socialisme, per la pau. Porta a servir les posicions reaccionaries i de provocació de guerra de l'imperialisme. Porta al feixisme.

Per tant és perfectament clar que la vigilància dels Partits Comunistes i la de les amplies masses populars davant les intrigues nacionalistes de la reacció internacional ha d'ésser ara més reforçada que mai. Car malgrat que el sentiment de solidaritat internacional entre els treballadors d'arreu del món s'afirma i consolida diàriament, l'enemic no deixa ni deixarà de treballar sobre aquells elements no guarits encara de prejudicis nacionalistes. Una bona prova n'és que el Partit Obrer Polonès, a la llum de l'autocrítica, va descobrir no fa gaire en el seu si una desviació nacionalista de dreta i que el recent procés d'un grup d'espies i conspiradors a Romania ha posat de manifest els mètodes infames als quals la reacció nacionalista burgesa recorre per tal d'executar la voluntat dels imperialistes angloamericans.

Sense anar, però, més lluny, nosaltres tenim la nostra pròpia experiència a Catalunya durant la guerra antifranquista i antinazi-feixista. No sempre el Partit va lluitar fermament i conseqüentment contra els corrents separatistes que en alguns organismes oficials de Catalunya es manifestaren en greu perjudici de la unitat d'esforços per a combatre Franco i els invasors, ni adhoc es va lluitar com calia contra les desviacions nacionalistes burgeses que sovint es manifestaven fins i tot entre els elements de la Direcció del P. S. U. de C.

Més d'una vegada aquestes desviacions nacionalistes van causar perjudici a la causa general de la lluita patriòtica dels pobles hispànics. Car, precisament per tenir més en compte els in-

teresses locals que els generals de la lluita patriòtica de tots els pobles hispànics, no van mancar a la Direcció del P. S. U. elements que es van deixar arrossegar a les posicions nacionalistes, influenciats pels partits de la burgesia catalana els quals eren més escoltats que no pas el propi Partit Comunista d'Espanya. Així no era difícil de veure com, voluntàriament a com tots els comunistes d'un Estat multinacional, han d'actuar els comunistes catalans defensaven sovint una línia política diferent a la dels de la resta d'Espanya. Car, si en el pla de les nacions que formen diversos Estats, els comunistes, fent honor a l'internacionalisme proletari, han d'actuar fraternalment units, els comunistes d'un sol Estat multinacional han d'actuar, encara més sòlidament units en un sol Partit. Laquesta gran experiència marxista-leninista-stalinista és la que la reacció imperialista vol frustrar perquè sap que tot debilitament del front comunista — per ésser el destacament d'avantguarda del proletariat — seria un greu debilitament del front de les forces de la democràcia i del socialisme, de front de la pau. Per això la propaganda i els d'òrgans de la reacció imperialista yessen la metzina del nacionalisme burgès en els rengles del proletariat, per això els mètodes emprats per la reacció nacionalista burgesa són tan variats: l'antivietisme, l'anticomunisme, sembrar la desconfiança entre els pobles i fins i tot entre els mateixos partits comunistes, infiltrant en llurs rengles elements provocadors que parlen malament de la Direcció del propi Partit, tot vantant la dels altres o bé dient mal de tots els partits a la vegada, menys del Partit Bolxevic, o bé encara parlant malament d'aquest, menys de Stalin, per acabar, com Tito, dient pestes de Stalin i de la U. R. S. S. i enfangant-se en el camp del feixisme.

Cal, doncs, vigilar en els nostres propis rengles del P. S. U. de C. i car no hem acabat encara de desintoxicar-los de la metzina nacionalista burgesa, malgrat haver fet força via en aquest sentit.

Cal desenrotllar en les masses del Partit i del nostre poble les idees de l'internacionalisme proletari. Cal desenrotllar la propaganda entorn de les realitzacions històriques de l'amistat leninista-stalinista dels pobles sobre la base de la gran experiència de la U. R. S. S. i en el nostre cas concret, cal estrenyer més i més la unitat amb el Partit Comunista d'Espanya per tal d'anar creant el clima que ens fongui amb ell en un tot orgànic, car així no imposen cada vegada més les exigències de la lluita per l'alliberament de tots els pobles hispànics.

ELS CORRESPONSALS DE TREBALL DIUEN:

RETRATS DE PASIONARIA A SANS

BARCELONA.—Recentment a Sans, van aparèixer gran quantitat de fulles amb el retrat de «Pasionaria» dibuixat a mà i altres amb un símbol al·legoric a la foça de la unitat; i tots aquests retrats deixats a les portes, els bancs d'algunes places, en els tramvies, les fulles foren recollides per nombrosos antifranquistes.

En el curs de l'amatèixa nit, als carrers de Sans, i paretats de nombroses fàbriques, entre leni queis l'Espanya Industrial, foreo pintades més d'un centenar de consignes antifranquistes signades amb les inicials de la J. S. U. de C.

L'acció dels valents j. s. u. barcelonins ha estat comentada amb entusiasme en aquells barris obrers.

RECORDEU AQUESTS NOMS!

RAFAEL BENITO JOSEFA I RAFAEL BENITO FRANC.—Pare i fill coneguts pels «Ràndillas». Habiten a Aldèa (Tortosa). Denunciadors de patriotes els quals han estat assassinats. Avui, el fill, és de lica a perseguir i denunciar els pagesos que no voien lliurar l'arros als d'«Abastos.»

BIANCHINI.—Agent de policia, Viual carrer Calabria, 136, 3er. 1.º de Barcelona. Va molt sovint a un bar que hi ha a la cantonada Calabria, Consell de Cent.

Es vanta d'ésser un «heroi» en la persecució dels comunistes. Te els gossos que Himler, criminal de guerra nazi, regalà a «Jcfatura» quan visità Barcelona.

Ajuda TREBALL

S'han rebut les quantitats següents:

3er. S. 259 ptes.

2or. S. 129 ptes.

(Aquestes quantitats corresponen als guanys obtinguts en una rifa organitzada conjuntament.)

«Amics TREBALL, Grup Congost» 29 ptes.

Ajudem «TREBALL»!

Impulsem la seva difusió!

Cometa, però, no ha compartit mai sincerament...